

det viist sig, at der stillede sig store Vanskeligheder i Veien for at fremkomme med et saadant Lovforslag. For at Garnisonsstederne skulle kunne blive bestemte, er det nødvendigt, at der finder Forhandlinger Sted mellem Krigsbestyrelsen og de paagældende Communalbestyrelser i de Byer, hvor man har tænkt at henlægge Garnison. Byernes Interesse bliver i væsentlig Grad berørt ved Garnisonsforholdene, og ligesom Krigsbestyrelsen paa sin Side søger at opnaae de billigste og fordeeligste Betingelser for Statskassen, saaledes er det naturligt, at Communalbestyrelserne søge at faae ordnet dette Forhold paa en for Communerne saa tilfredsstillende Maade som muligt. En Dverenskønst mellem Krigsbestyrelsen og Communalbestyrelserne vil imidlertid altid, naar den ikke kan betragtes som endelig, være vanffelig at opnaae; det vil være meget vanffeligt at træffe en saadan Dverenskønst, naar Sagen først senere skal forelægges for Rigsdagen, saaledes at de vedkommende Communalbestyrelser altsaa ikke have nogen fuldkommen Sikkerhed for, at deres Byer ville blive endelige Garnisonssteder. Dette er en Betragtning, som har gjort sig gjældende hos Krigsbestyrelsen, men der er endnu en anden Betragtning, som har gjort sig gjældende, nemlig den, at det af reent militaire Hensyn kan have sin store Betænkelighed, paa eengang at fastslaae samtlige Garnisonssteder for hele Landet. Jeg vilde ikke finde det forpaafligt her i Saalen at komme ind paa en nærmere Undersøgelse af disse Forhold, men jeg skal meddele det høje Thing alle de Dplysninger, som i saa Henseende kunne gives. Hvis denne Lov var bleven forhandlet efter ganske sædvanlige Forhold og paa en tidligere Tid af Rigsdagssessionen, antager jeg, at det Naturlige vilde have været, at Lovforslaget ogsaa her i Thinget var blevet henviist til et Udvalg, som nærmere kunde have undersøgt og drøftet det, og i dette Udvalg vilde Krigsministeren da have været istand til at meddele de fornødne Dplysninger. Nu er Tiden imidlertid overordentlig langt fremrykket; vi staae forhaabentlig ved Slutningen af nærværende Rigsdags-session, og jeg skal saaledes tillade mig at henstille til det

høje Thing, om det ikke med Hensyn til denne Lovs Behandling her i Saalen vil kunne finde sig tilfredsstillende ved, hvad der er foregaaet med Lovforslaget i det andet Thing. Det har der været gjort til Gjenstand for en nøiagtig Behandling og Drøftelse i et Udvalg, og dette har af Krigsministeren faaet meddeelt alle de Dplysninger, som Ministeriet er istand til at meddele. Udvalget har derefter gjort sin Indstilling til Thinget om adskillige Forandringer i det oprindelige Lovforslag; disse Forandringer ere blevne vedtagne, og Lovforslaget er derefter eenstemmig blevet vedtaget af Landstinget. Jeg skal tillade mig at tilføie, at forsaavidt man maatte reise den Indvending, at det ikke er i fuldkommen Dverenskønst med Hærløven, at man foreslaaer Garnisonsstederne fastsatte paa den Maade, som stæet er i Lovforslaget, er denne Indvending ganske vist berettiget, men den stæte Afvigelse er begrundet i de praktiske Vanskeligheder, til hvilke jeg har tilladt mig at henvise, og det er jo en ganske aaben og ligefrem Henvendelse fra Regjeringens Side til Rigsdagen, der har fundet Sted. Det er for at komme ud over disse praktiske Vanskeligheder, at Regjeringen nu udbeholder sig Rigsdagens Hjælp, men senere Forandringer i Bestemmelsen om Garnisonsstederne ville efter Lovforslaget kun kunne stæe ved Lov. Der er ogsaa i Lovforslaget taget det tilhørlige Hensyn til Communerne, navnlig ved Bestemmelserne i § 2. Denne Paragraph er bleven væsentlig omændret i det andet Thing; Omændringerne, som vare foreslaaede af Udvalget, have været Gjenstand for en Dverveielse mellem Krigsministeren og Indenrigsministeren, og der har ikke fra Indenrigsministerens Side været reist nogen Betænkelighed derved. Naar § 2 har faaet Lovkraft, vil der, som jeg før udtalte, være givet Communerne Sikkerhed for, at de ikke skulde komme til at indlade sig paa større Byggeforetagender end ligefrem nødvendigt, eller paa Byggeforetagender, som i Tiden ville kunne paaføre dem betydelige Udgifter, ligesom jeg heller ikke troer, at man, naar disse Bestemmelser blive vedtagne, vil kunne befrygte, at Indquarteringsfonden skal blive udsat for at lide noget stort Tab. Jeg skal tillade mig at tilføie, at det ikke har været